

РЕШЕНИЕ

№ 421

гр. София, 23.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **6852** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. Б. Б., като пълномощник на А. И. Г., срещу РЕШЕНИЕ от 23.04.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателна колегия, 112^{-та} с-в по н.а.х. дело №9821 по описа за 2012г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт и прави искане за неговата отмяна. По същество поддържа, че съдът е обосновал решението единствено въз основа на свидетелските показания на служители на административнонаказващия орган, без да ги обсъди в съвкупност с останалите събрани доказателства. Счита, че в хода на съдебното производство не е било безспорно доказано извършване на нарушението за което е била ангажирана административно-наказателната отговорност.

Ответникът - СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), Отдел „Пътна полиция”, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ютеров от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №10847/09.03.2012г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР, на А. И. Г. са наложени административни наказания: „глоба” в размер на 20 (двадесет) лева на основание чл.185 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) и „глоба” в размер на 100 (сто) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, на основание чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП, за това, че на 02.10.2011г. около 11.50 часа, в [населено място] по [улица]управлява лек автомобил марка „Ф.” с държавен контролен номер (ДК №) Е9021ВТ от [улица]и до хотел „Х.”, поради недостатъчен контрол върху автомобила реализира пътнотранспортно произшествие (ПТП) с лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] , след което напуска мястото без да изпълни задълженията си, с което са нарушени разпоредбите на чл.20, ал.1 и чл.123, ал.1, т.3, буква „в” ЗДвП.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №10847/09.03.2012г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Г. е извършила вменените ѝ нарушения на чл.20, ал.1 и чл.123, ал.1, т.3, буква „в” ЗДвП във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната ѝ отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 112^{-ти} с-в.

С разпоредбата на чл.20, ал.1 ЗДвП е въведено общо задължение за водачите на МПС да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Съгласно приложимата норма на чл.123, ал.1, т.1 и т.3, буква „в” ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. В случай, че между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат мястото, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Съдът обосновава извод, че съставът на нарушението по чл.123, ал.1, т.1 и т.3 ЗДвП е изпълнен само с факта, че водачът на МПС, участник в ПТП, не е спрял за да установи настъпили ли са вреди и спорни ли са обстоятелствата при които е осъществено ПТП.

В настоящия случай със събраните писмени и гласни доказателства е безспорно установено, че на посочената в АУАН дата и час, при паркиране, поради недостатъчен

контрол върху управлението от нея лек автомобил касаторът Г. е осъществила ПТП с намиращия се отпред автомобил и не е изпълнила задължението си да спре и да установи какви са последиците, а при липса на съгласие относно обстоятелствата при които е възникнало ПТП да остане на мястопроизшествието. Тази фактическа обстановка се потвърждава по несъмнен начин от изричното изявление на касатора, обективизирано чрез писмено обяснение от 02.11.2011г., поради което е неоснователно възражението, че хода на съдебното производство не е било безспорно доказано извършване на нарушението и първостепенният съд е обосновал решението единствено въз основа на свидетелските показания на служители на административнонаказващия орган.

Извън горното следва да се има предвид, че съгласно изричната норма на чл.189, ал.2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелят - посочен в АУАН, са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението. Касаторът Г. не е ангажирала, нито посочила доказателства, оборващи тези констатации, поради което и същите правилно са възприети и подведени под съответната правна норма от административнонаказващия орган.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 23.04.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателна колегия, 112^{-ти} с-в по н.а.х. дело №9821 по описа за 2012г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.